

A Debreceni Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Debrecenben, 2018. február 6. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

A testi sértés vétsége miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Miskolci Törvényszék, mint másodfokú bíróság 2017. évi október hó 26. napján kihirdetett 3.Bf.227/2017/10. számú ítéletét helybenhagyja.

Felhívja a (... szám alatti lakos) magánvádlót, hogy leletezés terhe mellett 15 (tizenöt) napon belül rójon le 10.000,- (tízezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket. A magánvádló az eljárás során felmerült összes költségét maga viseli.

I n d o k o l á s

Az első fokon eljáró bíróság a vádlottat testi sértés vétsége (a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény [a továbbiakban Btk.] 164. § (1), (2) bekezdés) miatt 1 évi időtartamra próbára bocsátotta. Kötelezte, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül a magánvádló részére, de a jogi képviselőjének kezeihez fizessen meg 63.500,- Ft büntügyi költséget.

Az ítélet ellen a vádlott és védője felmentés érdekében fellebbeztek.
A magánvádló és jogi képviselője az ítéletet tudomásul vették.

A másodfokon eljáró törvényszék a járásbíróság ítéletét megváltoztatta, és a vádlottat a testi sértés vétségének vádja alól büncselekmény hiányában felmentette. Megállapította, hogy az első fokú eljárás befejezésig felmerült 63.500,- Ft büntügyi költséget a magánvádló viseli. Rögzítette a vádlott helyes személyi igazolvány számát, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, és megállapította, hogy a megtérítés feltételei fennállnak.

A másodfokú ítélet ellen a magánvádló és jogi képviselője fellebbezéssel éltek a vádlott bűnösségének megállapítása céljából.
A vádlott és védője a másodfokú bíróság ítéletét tudomásul vették.

A másodfokú bíróságnak a bűnösség tekintetében hozott eltérő döntése a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban Be.) 386. § (1) bekezdés c) pontjára figyelemmel megnyitotta a harmadfokú eljárás lehetőségét.

Az ítéltábla a másodfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző első és másodfokú bírósági eljárást a Be. 387. § (1) bekezdése alapján bírálta felül a Be. 393. § (2) bekezdése szerinti nyilvános ülésen.

A nyilvános ülésen a magánvádló és jogi képviselője a fellebbezést és annak irányát fenntartották, a vádlott bűnösségének megállapítását indítványozták testi sértés vétségében és vele szemben próbára bocsátás alkalmazását. A jogi képviselő álláspontja szerint a vádlott eshetőleges szándékára vonható következtetés.

A védő úgy ítélte meg, hogy a vádlott terhére eshetőleges szándék nem állapítható meg. A vádlott szakmai tapasztalatára is figyelemmel a gyakorlat elvégezhető volt az adott körülmények között sérülésmentesen, a sértett nem jelezte a tornagyakorlat végzése közben, hogy sérülése keletkezett. A másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy a feladatot nevelési célzattal adta a sértettnek és a másik tanulónak, a végrehajtás azonban a sértett részéről gyorsan és nem megfelelő módon történt.

Az ítéletábra a felülbírálat során megállapította, hogy az eljáró bíróságok a perrendi szabályok sérelme nélkül folytatták le a bizonyítási eljárást. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálata során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének csak részben tett eleget, az általa megállapított tényállás a történeti tényeket illetően részben hiányos, részben felderítetlen, amely a Be. 351. § (2) bekezdés a) és b) pontjaiban foglalt okokból az ítélet részleges megalapozatlanságát eredményezte. A törvényszék az ítélet hiányosságait abban észlelte, hogy az első fokú tényállás nem rögzítette a sértett testi adottságaira, tulajdonságaira, edzettségi állapotára vonatkozó adatokat, nem tartalmazta a történeti események között, hogy a vádlott korábban végeztetett-e ilyen gyakorlatot, illetve a kiadott feladat végrehajtását megelőzően szabott-e időkorlátot a teljesítésére. A tényállás felderítetlensége abban is megmutatkozott, hogy az elsőfokú bíróság úgy tett megállapításokat a pálya állapotával kapcsolatban, hogy arra vonatkozóan részletes bizonyítást nem folytatott, nem tisztázta, hogy a feladat végrehajtása során a sértett jelzett-e fájdalmat, sérülést a vádlott irányába, és amennyiben igen, úgy mi volt erre a vádlottnak a válasza.

A törvényszék a felderítetlenség és hiányosság kiküszöbölése érdekében a Be. 353. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban a bizonyítás továbbfejlesztéséről határozott. Helyszíni tárgyalást tartott, ahol egyértelműen tisztázódott a sportpálya állapota, és kihallgatta az ekkor a hallgatás jogával már nem élő vádlottat is. A másodfokú eljárásban felvett bizonyítás, továbbá az iratok tartalma alapján a tényállást kiegészítette, illetőleg helyesbítette (ítélet 4. oldal 2., 3., 4. bekezdései). Az immár így kiegészített és helyesbített tényállást irányadónak tekintette, és arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság tévesen vont következtetést a vádlott bűnösségére. A másodfokú bíróság álláspontját részletesen indokolta, mellyel az ítéletábra is egyetértett.

A Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző testi sértés bűncselekményét az követi el, aki más testi épségét, vagy egészségét sérti. A testi sértés nyitott törvényi tényállás, tehát csupán az eredmény meghatározását tartalmazza. Az elkövetési magatartás a testet érő olyan jogellenes támadó szándékú külső fizikai ráhatás, amelynek során a testen, vagy ennek egy részén nyomokat visszahagyó sérülés alakul ki. A testi sértés kizárólag szándékosan követhető el. Jelen esetben az eshetőleges szándék sem állapítható meg a vádlott részéről, hiányzik a jogellenesség és a támadó szándék. Csupán nevelési célzattal írta elő a tornagyakorlatot, amely kivitelezése egyébiránt a tanulók előtt is ismert volt. A teljesítésre időbeli korlátot nem szabott. A sértett gyorsan és nem megfelelő szakmaisággal hajtott végre azt.

Az ítélet 5. oldal utolsó bekezdése mellőzendő, mivel a könnyű testi sértés vétségénél a jogalkotó a gondatlanságból történő elkövetésnek nem tulajdonított jelentőséget, ilyen alakzata nincs, tehát nem

is büntethető, szemben a (9) bekezdés rendelkezéseivel, ahol a súlyos testi sértés gondatlanságból történő elkövetését is büntetni rendeli a törvény.

Az elsőfokú bíróság ítéletének 5. oldal 6 -7 - 8. bekezdésében az eljáró bíró személyes gyermekkori tapasztalatait és emlékeit rögzítette, amely iratellenesség okán mellőzendő, mivel e körben az eljárás során bizonyítás nem folyt.

A vádlott felmentésére tekintettel a felmerült bűnügyi költséget a Be. 514. § (1) (4) bekezdése alapján a magánvádló viseli.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a fellebbezési eljárás illetéke lerovásra nem került, melyre a magánvádlót az illetékekről szóló törvény 52.§ (1) bekezdése alapján leletezés mellett felhívta. Fentiekre tekintettel az ítéletábla, mint harmadfokú bíróság a Be. 397. § (1) bekezdésére tekintettel a másodfokú bíróság ítéletét helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

Debrecen, 2018. február 6.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. előadó bíró, Dr. Nagy Éva sk. bíró.

Záradék: A Miskolci Törvényszék 3.Bf.227/2017/10. számú ítélete a mai napon jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2018. február 6.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke